

Goran Petrović

Mala šola risanja

Tihožitje s spominom

Tihožitje s spominom rišemo z barvno kredo. Z dlanjo (levo ali desno – vseeno) gremo prek risbe. Droban kredni prah se otira in pada na čevlje. Narisano sadje, zavese, cvetje, raznovrstni predmeti izginjajo pod našo roko. Na koncu ostanejo prazna tabla in barvni čevlji. S temi čevlji kasneje, v prihajajočih letih, hodimo. Z njih se ne da sprati krede. Celo vidi se ne ob vsaki priložnosti. Opazite jo samo, kadar se osamljeni vračate od nekod, s pogledom uprtim k tlor, kot da se opirate nanj. Tihožitje s spominom na čevljih je vaše zadnje zatočišče, ki vam pomaga znajti se med težko hojo vzdolž ulic.

Risanje po mivki

Risanje po mivki izvajamo s prstom (ročnim ali nožnim), palico, vejicami, nosom in podobnimi pripomočki. Po mivki rišemo v dnevih brez vetra. In končno, risanje po mivki uspešno izvajamo do desetega leta življenja. Zaradi neobstojnosti njihove tehnike te slike shranjujemo samo v spominu.

Kot vsa velika dela si tudi ta sčasoma pridobijo patino otožnosti, vendar pa jih nikdar ne pozabimo, prodamo ali zavržemo. Rabijo nam kot izhodišče razmišljanja o sebi.

Avtoportret

Med starimi stvarmi najdemo nespretno ošiljeno leseno barvico. Zatem se pojavimo pred ogledalom, brez priprav, ko tega še sami nismo pričakovali. Slika se je najbolje posrečila, če vidimo, da smo še vedno otrok.

Prevedla Sandra Rekar